

Mirosul întrece visarea

Flavius

Se-așază pulbere pe înscrisuri vechi
cerneala, uscată-n călimară, trăiește-n cuvinte
Pune-n ele metafora inimii și le îmblânzește.

Gândurile se-mbracă-n pânză de in,
rămân în afară gleznele subțiri.

Mirosul, cimbrul sălbatic, întrece visarea.

Amurgul se țese brodat peste munți,
apele-n curs șipotesc balade.

Noaptea se șterge pe față de mânie.

Străinul din mine privește pe fereastră afară
și trage cu arcul în vânatul din stele.

Dragostea, umbră pe pajiști, seara sporește.